

[Formanden]

te forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel til ministeren for offentlige arbejder:

Forespørgsel af Dohrmann (FP):

»Hvornår agter regeringen at iværksætte kystsikringsarbejder til imødegåelse af de katastrofale ødelæggelser, som de danske kyster har været udsat for?«

(Forespørgsel nr. 24. Anmeldt 13/2 81. Fremme af forespørgslen vedtaget 19/2 81).

Forhandling

Dohrmann (FP):

En kombination af vinterens storme og den megen regn, vi har fået, har bevirket, at kysterne mange steder er blevet ødelagt. Der er blevet sagt mange pæne ord i den anledning, men det, vi ligesom mangler, er lidt handling, og derfor indleverede jeg den 12. februar 1981 følgende forespørgsel til ministeren: »Hvornår agter regeringen at iværksætte kystsikringsarbejder til imødegåelse af de katastrofale ødelæggelser, som de danske kyster har været udsat for?«

Vi er i den situation, at vi har mange, mange tusinde arbejdsløse. Vi har sand, vi har grus, vi har cement, og vi har en maskinpark stående, som ikke har noget at bestille. Derfor mener fremskridtspartiet, at der kun er én ting at gøre, og det er at se at komme i gang. Jeg håber, ministeren er enig heri, og at vi vil få en god og saglig forespørgselsdebat, idet det er mit indtryk, at samtlige partier er indstillet på, at kysterne skal sikres.

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Det forekommer mig, at forespørgslen i sin formulering synes at gå ud fra, dels at det uden videre er statens opgave at sikre de danske kyster mod oversvømmelse eller tilbagerykning, dels at der på det seneste er sket katastrofale ødelæggelser. Den første påstand gør det nødvendigt for mig først at minde om, hvorledes lovgivningen og folketingets stilling indtil dette øjeblik faktisk har været.

Folketinget har gentagne gange i de senere år haft lejlighed til at drøfte dige- og kystsikring. Skiftende regeringer har derfor haft al mulig grund til at gå ud fra, at folketinget har været enig i at fastholde det grundprincip, som digeloven fra 1874 og loven om kystsikringsanlæg fra 1922 utvetydigt fastslår, nemlig at det som udgangspunkt påhviler ejerne af de truede ejendomme selv at tage initiativet til at udrede omkostningerne ved anlæg af diger og kystsikringsværker. Dette princip er nemlig ikke blevet anfægtet ved nogen af de pågældende lejligheder.

Hvad angår forespørgslens anden påstand, om katastrofale ødelæggelser, er denne påstand efter min opfattelse også aldeles uholdbar. Folketingets udvalg om offentlige arbejder har for kort tid siden haft lejlighed til ved selvsyn at konstatere, hvad der er sket de mest diskuterede steder. Jeg tror ikke, det er nødvendigt i enkeltheder at kommentere ordvalget.

Nu vil nogle måske få det indtryk, at staten slet ikke har interesseret sig for dette område. Intet er imidlertid mere forkert. Uanset det i lovgivningen fastslåede princip om, at dige- og kystsikring i princippet er en sag for ejerne af de beskyttede ejendomme, har staten og det offentlige i øvrigt engageret sig i en række betydelige opgaver. Det er imidlertid sket efter konkret stillingtagen i hvert enkelt tilfælde.

De senere års aktiviteter har været koncentreret om den sydvestjyske vadehavskyst. Denne opgave er løst i fællesskab mellem staten, amtskommunen og primærkommunerne. Staten alene har afholdt betydelige beløb til sikring af Thyborøn og Limfjordstangerne i øvrigt. Andre steder på den jyske vestkyst har staten også haft væsentlige aktiviteter i gang.

Men jeg må understrege, at det er sket på strækninger, hvor det efter tidligere beslutninger er afgjort at staten skal agere. De steder, hvor der navnlig er indtruffet skred i klinerne i den nu afvigte vinter, er ved Lønstrup og ved Nr. Lyngby. På denne kyststrækning har staten ikke hidtil påtaget sig løbende opgaver som f. eks. på Limfjordstangerne.

Som engangsforanstaltning udførte staten i 1967 ved Lønstrup bådlandingsplads en kystsikring, som skulle vedligeholdes af kommunen, og staten har ydet øget beskæftigel-